

Adrian Grauenfels

Escalante

&

Vals cu Matilda

Poezii și traduceri

Vol XIX

Ebook

Traduceri și poezii
Ilustrații minimaliste – Internet
Nightcafe-AI
Editura SAGA 2023

Escalante – Utah- Peisaj

Introducere

Valurile dezintegrării morale planetare au un antidot serios: **arta și cultura**. Se mai produc încă muzică magnifică, arte plastice și vizuale, balet modern și poezie. Din umbră, monștrii cibernetici pe care scrie AI, GPT, OpenAI și alte denumiri derutante amenință spiritul și muzele fragile.

E intrigantă interacția între umanul viu și o plăcuță de silicon legată cu fire și antene de restul lumii. Cineva i-a dat Golemului viață, iar el mimează cu supunere cererile omului uimit. Fă-mi o vaca cu 11 picioare și trei aripi! cere un copil. Programul AI se execută și pe ecran apare animalul-monstru cerut. A scris și poezii. Răspunde la probleme complicate de logică, biologie și economie. Nu poate ghici numerele la loto dar dacă va analiza ultimele 1000 de trageri ar putea prezice statistic ce numere fericite vor urma. Sau nu. Sunt sisteme care nu-s predictibile. Sunt poezii care bat imaginația cititorului. Sunt cititori care nu au acces la cărți, reviste și alte lumi. Trăim cei mai mulți ani din viață pe o suprafață de 80-100 m2 si ne deplasăm pe scoarța planetei timp de câțiva zeci de ani. Poezia însă parcurge parseci, mii de ani, generații și universuri. Putem lansa operele lui Shakespeare în eter și nu se vor pierde timp de eoni. Putem emite Mozart, jazz sau Brahms sfidând toate clepsidrele lumii. Arta este for ever. Poezia care emoționa pe grecii antici ne atinge pe noi și azi. Traducerile mele nu caută sofisticare ci minimalism. Clarul, logicul, directul... pot reda sentimente universale și pilde din viață din care ne alimentăm curiozitatea, setea de a înțelege ceva din univers dar și imaginația cu mult mai profund decât cea a oricărui robot super inteligent și cult dar lipsit de o inimă care bate. AG 2023

Escalante

Din buricele degetelor îmi cresc păduri de pini triști.
Timpul domesticește lumina și întunericul din inima mea.
Oglinda șterge la timp umbrele nimănu.

Si ciorile se roteau peste sperietoare. Intimidată de fumuri o luă
la picior peste asfaltul șoselei. Era cald si se scufundă în
gudronul fără un final vesel. Au lăsat-o acolo cu un ziar vechi,
bun de citit

Copilul se dădea în leagăn de ore.
Din tălpi unghii mari creșteau spre cer tăind norii.
Țipetele se auzeau până la faraon care se ascunse în primul
sarcofag disponibil.
La radio hârâiau zeii în semn de dispreț.

Făcând roată vânătorii au prins la mijloc taurul. Negru era si nu
vorbea spaniola, mai mult mugea cu bale cerând iertare. Lipsit
de pasiune aștepta capa roșie si verdictul.
Un om bun i-a adus o țigară si o cană cu sânge cald.

Escalante își mânca degetele de dorul ei. Îi cumpăraseră o casă, un
inel, o cunună de nuntă iar ea .. ea prefera sinucideri regizate cu
grijă, toate din balcon, în actul V al operei. Apoi pleca cu pași
mici de dans spre mașina amantului, care tocmai terminase să-și
parfumeze mustața cu ulei de focă în călduri.

Poem

Și ceapa face flori

AG

amintiri care pier

Cănille noastre de cafea
perechi perechi
urcă spre cer
din cufărul zilelor

acolo, am fost o singură carne
între alții
care plonjau nopțile
și se întorceau ca vulturii
valuri, valuri, în scâncete

fluxul și refluxul caută țărnel ferm
valurile mici sunt ca răsufllarea noastră
îți ascult respirația
cu capul lipit de sânul tău
ce stânci înalte

azi nu se mai aud cuvinte
dar te amintesc
privind anii tăi în oglindă
erai tu însăși
ca un Dumnezeu...

AG

Pentru Dorina

Te-am văzut într-un parc cu meduze de bronz
duceai în spate destine și vase cu cenușă
ale unor morți de seamă
poeți și matadori necinstiți
patinatori foști cizmari la Notre dame
iar eu purtam o perucă de iarbă
pentru părul meu albit și smuls de piticii verbali
ăia cu lasă-mă, minte-mă, adu-mi, cară-mă
într-o sinteza a tuturor formulelor inventate
într-o penurie exhaustiv declarată
mâna ta în buzunarul meu oare
ce căuta?

AG

Insuportabila nevoie de muzică

Se cânta Chopin
 Floarea e încă în picioare
în locul ei chinuit.

Dimineața e plină de voci. Mozart
își caută peruca.

Pe o stâncă, dacă stai,
 cantorul rostește Kadish
peste cenușa prietenului tău.

o femeie fredonează lângă frânghia de rufe...
 pieptul ei roz plin de biscuiți va da lapte
în orice moment al zilei

Seara, briza ascultă cântecul nisipului în amurg:
 bej și alb strălucitor,
și strigăt de fregate în zborul lor flămând

doar o singură notă
 dusă de ecou traversează
întreaga vale

Iar vântul rece de noapte agită
 stufărișurile verzi și aplecate pentru bârfe.

Durerea, chiar și un singur grăunte
oriunde în corp
 este un fel de concentrare,

care ne transformă în atenție pură,

așa cum se poate întâmpla
cu o mică și invizibilă
zburătoare care cântă
pierdută în mijlocul gardului viu.

Mersul cotit

Crezul că mergând cotit ajungem la punctul de plecare
e un fel de verificare pitagorică a stării de confuzie
circulăm pe stânga ca să întâlnim femei și diavoli

trec pe sub podul Avignon
văd pași înecați în morfina timpului
condurii tăi uitați la intrarea în serai
mă întreb dacă ai iubi un poet sărac,
care nu e în stare să termine comedia vieții

se clatină el
indecis, la fereastra turnului Babel
și nimeni nu-l împinge în gol
așa cum s-ar presupune...

AG

Numele tatălui meu, numele mamei mele...
Visez linia trasă sub litere

*

Nu am mai văzut un tei, plâneau portocalii
smulși din pământ

*

Filme japoneze, îți faci vânt cu evantaiul imaginar
răcoarea chipurilor de mătase.

*

Drumul spre țară sângeră
Pietrele așteaptă ploaia

*

Arta domestică
O sobă pentru lemn de vișin; o stare

*

O viață întreagă de așteptare.
și chiar și după...

Sfaturi soldatului care se înrolează (*nepotului meu TOM*)

Mă împac cu textul prin faptul că mă răzvrătesc împotriva sistemului

Procese mele mentale nu sunt niciodată clare.

Mă mișc prin aerul de vară fierbinte, un scuipat răcoros,
căldură mare
Zilele au trecut.

Când armata pleacă din lagărul de antrenament, vezi că și pe crenelurile sunt scrise obrăznicii cu roșu.

Un stil oriental de apărare, fără păsări, numai oameni.

Aceași piață, pietre albe, semafoare în trei bătaii, nici o amintire

Vrei să mergi pe drumul destinat vehiculelor militare
și ți se interzice.

Vrei să încerci să cazi acolo unde alții au căzut înaintea ta, și ești refuzat fără menajamente.

Ai vrut să primești permisiunea de a călători trei zile pentru a-ți vedea mama

Toate dorințele tale au fost complet nepractice.

Adică, nu voiai să îndrepti nimic din ceea ce se putea face.
Și undeva el, regele...

Bătrânul și fotoliul său

Ah, să fii bătrân și să te înfurii necontrolat,
să poruncești timpului să se oprească
și totuși să fii tratat ca un câine,
dresat, în lesă de oțel
sau... îți vom confisca pipa

soarele dispare zilnic, iar câinele
urlă oricum. Am citit că se tesetează cazul în care
bărbații pot fi întineriți cu 10 de ani,
în prezența unei tinere

Nimeni nu vrea să le mai vadă
după ce au trecut de prima tinerețe -
ele se retrag în altă parte
pentru a muri fără sex.
De ce să le caut ?

Eu defilez, picior cu picior, înapoi la corturile mele,
furia mea se ridică peste un orizont plin
cu nepoate adormite. Rumează-ți
singurătatea, la ce tânjești
n-ai drept și nu ți se cuvine.

AG

Qiu point, not G

Dacă o să treci ușa lăcuită, neagră grea și fără zorzoane, sprijinită neglijent de bellboy-ul cu șapcă și cercel în nas, un filfizon nebărbierit ce fluieră la vederea picioarelor lungi ce se perindă cu pași mici, timizi, sub nasul fin cu care adulmecă tipele care vin și intră în biroul domnului Qiu, preocupate de starea pălărioarelor, de cuta de la ciorap, de starea lor post premenstruală fin disimulată de o aluniță pe obraz și un colier de perle mici împrumutate de la nașa grijulie, înțelegeai că e vorba de o întâlnire penetrantă, ca o scobire în stâncă într-o zi de travaliu, când o prietenă naște un copil iar soțul ei profită de libertate în brațele unei nișel obeză vânzătoare de cărți, la o librărie montană, în vitrina cu belciuge și frânghii monumentale de la alpiniști celebrii. Ciao! ziceai veselă domnului Qiu, care se silea să scrie cu cerneală Pelikan un cec gras pentru serviciile prestate, era deja desfăcut la șliț și roșu la față, pufăind că o locomotivă pacifică într-o gară din Bermude, hey baby give me some head, zicea Qiu lăsat pe spate și ea se aplecă cu scârba dar și cu mare curiozitate ca să simtă în gură toate amintirile de playboy și de amant celebru, om râvnit de toate artiste de rang minor din Guadalcanal, care în loc de microfon suflau toate în carnea lui cu o penitență de Maria del Fiore în sâmbăta tuturor sfintelor angoasate, până ce bătea clopotul de duminică, când tăticul te caftea ne pedagogic în camera din spate atingându-ți pervers și în totală trecere sâni

încă necopti, că aveai sutien, dar inutil de mic, inutil în încercarea de ascunde situația incestuoasă și timiditatea ta clară, era ca o declarație de nebeligeranță, de dragoste, oferită acestui Qiu pervers și nesățul, ce pompa salteaua ca un mustang în stepa mongolă... apoi ai plecat repede plină de gustul lui zornăind a bani și distrugere, nu aveai nici un gând de răzbunare, doar că doreai să distrugi o specie penibilă, antropofagă, perversă, o sclavie organizată de eoni, te simțeai încă excitată și nesatisfăcută în același timp, ținând cecul în mână, fără veselie, cu sexul arzând în chilotul care flutura ca o libelulă care zumzăie cu aripi transparente între vagin și uter căutând un refugiu, un loc de rugăciune, poate ca în placenta prietenei care avea o fetiță acum, se auzea un plâns slab și pașii unui soț ostenit, deja frânt de ce urma să urmeze, la urma urmelor toți încercau să trăiască, așa că ți-ai șters lacrimile și te-ai dus să bei un pahar de lapte fierbinte cu gust de mamă maternă.

Our present past

Calină și băiețoasă tu așa
cum fugi printre turnesoluri
aridele seri cu
plăceri induse
cu furculița înfiptă în ochi

nu te mișca atât strigă fotograful

nu te mai văicări mugea o vacă
dând lapte copiilor tăi fără de tată
veneau mereu, se nășteau mereu din uterul tău succulent
și îi creșteai ca la carte
cu muzică de Palestrina
în catolică le vorbeai despre moarte

apoi scoteai limba la oglindă
ca să mă exciți cu papilele tale flămânde
de prea multă sărăcie lucie...

AG

VALS CU MATILDA

Song pentru Fazil Say

Black Earth

Din pamânt ies iatagane
Din țărână buzdugane
Pianul tău
e plin de sunete-n vibrare
Elochim din buzunare te ascultă cât de tare de vântul clapelor
stârnite
sufletele gem trezite
Si minor, Tambur major, zuavi în port
Femei depline, capodoperă la pian
Te ascultă și copiii și zugravii de icoane
Fermecați în adorare, muzica e cea mai tare
Zice un critic de la ziar, amețit, fost
Toboșar pe trotuarul din Marsseille
Mulți refugiați, puțini evrei
Coaste rupte la bilete
Era război și era soare
Iar caii ascultând pe Say
Se rugau și ei la zei....

AG 2023

Recomandări Youtube

<https://www.youtube.com/watch?v=gYtybgToH2Q>

<https://www.youtube.com/watch?v=bqxL0ts6VNk>

Vals cu Matilda

Ia valsul acesta Matilda
Acum în Viena sunt zece femei frumoase
Există un umăr unde Moartea vine să plângă
E un hol cu nouă sute de ferestre
E un copac unde porumbeii se duc să moară
E o bucată care a fost ruptă din dimineață.
Și este atârnată în Galeria de gheață

Ay, Ay, Ay, Ay, Ay
Ia acest vals, ia acest vals.
Ia acest vals cu strânsoarea fălcilor.

Oh, te vreau, te vreau, te vreau, te vreau.
Pe un scaun cu o revistă moartă
În peștera din vârful crinului
Pe un hol unde dragoste nu a fost niciodată
Pe un pat unde luna a transpirat
Într-un plâns plin de pași și nisip

Ay, Ay, Ay, Ay, Ay
Luați acest vals, luați acest vals
Ia-i talia frântă în mâna ta.

Acest vals, acest vals, acest vals, acest vals, acest vals...
Cu propria sa respirație de coniac și moarte
Trăgându-și coada în mare

S-ar putea să vă placă deasemenea
Adevăratul Slim Shady
Eminem
Hallelujah
Leonard Cohen
Bad Religion
Frank Ocean

Există o sală de concerte în Viena
Unde gura ta a avut o mie de comentarii
Există un bar unde băieții au încetat să mai vorbească
Au fost condamnați la moarte de blues
Ah, dar cine este cel care se urcă la poza ta
Cu o ghirlandă de lacrimi proaspăt tăiate?

Ay, Ay, Ay, Ay, Ay
Ia acest vals, ia acest vals
Ia valsul ăsta care moare de ani de zile

E o mansardă unde se joacă copiii
Unde trebuie să mă întind cu tine în curând
Într-un vis cu felinare ungurești
În ceața unei dulci după-amiezi
Și voi vedea ce ai înlănțuit de tristețea ta
Toate oile tale și crinii tăi de zăpadă

Ay, Ay, Ay, Ay, Ay
Ia acest vals, ia acest vals...

Cu al său "Nu te voi uita niciodată, să știi!"

Valsul ăsta, valsul ăsta, valsul ăsta...
Cu propria sa respirație de coniac și moarte
Trăgându-și coada în mare

Și voi dansa cu tine la Viena
Voi purta o deghizare de râu.
Hiacintul sălbatic pe umărul meu
Gura mea pe roua coapselor tale
Și-mi voi îngropa sufletul într-un album de amintiri
Cu fotografiile acolo, și cu mușchi
Și voi ceda la potopul frumuseții tale
Vioara mea ieftină și crucea mea
Și tu mă vei purta în jos pe dansul tău
Spre piscurile pe care le ridici cu încheietura mâinii tale

Oh, dragostea mea, Oh, dragostea mea
Ia acest vals, ia acest vals
E al tău acum. E tot ce există

(Ay, Ay, Ay, Ay, Ay, Ay)

Text Leonard Cohen
Traducere AG

Roza

Roza, bate cu contrasecunda gălbenușul alb de ciudă, în
bucătăria cu pat suspendat
răvășite de delicioase rețete manieriste, roșesc pudrate pernele
perfectiunii obsesive.
afară vântul, total secăt de ideile mondene, zace.

Roza, presară piperul zilelor, magiunul pus în sticle grosolane
cu dop francez.
Lipit de frigiderul lasciv stă nasul poetului atras de aburii tineri,
clipă carnală.

Roza, cu părul strâns lucios la spate, coc, mătase și melc clipește
expresionist la ziua perfect luminată
de absența domnului spaniol bine ascuns în buzunarul fracului.

Roza numără anii pe bigudiurile colorate,
orfelinatul este plin de îngeri-demoni
refractari la gesturile de iubire.

În marțipan a turnat inimi și rom, noi mestecăm încet
cu ochii pierduți
în golul galaxiei de păcură.
Ni s-au umplut nările de emoție, praf și lacrimi simulate.
Numai că Roza nu strănută...

Un erou condus spre moarte

Era foarte obosit - cui îi mai păsa de glorie? Destul e destul.
Ajunsesse să cunoască dușmani și prieteni - pretinși prieteni:
în spatele admirației și iubirii își ascundeau interesele personale,
propriile lor suspiciuni, acei inocențe viclene.

Stă în parc în sfârșit singur, liniștit, fără pretenții,
fără îndatoriri sau arme de lustruit, mai ales fără...
ipocrizia eroismului, oră după oră el poate gusta
salinul serii, stelele, liniștea și acel sentiment...
blând și nesfârșit-de inutilitate generală,
singurii săi tovarăși fiind păunii țipători de verzi
Dar și aici, chiar și după moarte,
a fost urmărit de politicieni- uzurpatori ai memoriei sale,
aceștia:
au scris necrologuri și au pus statui cioplite cu numele lui, s-au
crucit, au plecat.
Doar porumbeii de oraș au rămas cu el; acum, în fiecare
dimineață, cerșesc boabe
își udă aripile în fântâna cu statui palide
și se întorc repede pentru a păzii puii
cu mișcări blânde de dans.
o filosofie circulă în aer
și un zâmbet șiret pentru toți și pentru toate
îi traversează buzele

în timp ce așteaptă vizitatorii care vin
cu zgomotul lor, cu sticlele cu limonadă,
cu ouăle și fonografele lor,
în timp ce copii aruncă în el cu pietricele știrbindu-i
frumusețea visătoare
de tânăr distrus pentru o falsă idee...

AG

Alte Traduceri

Inima care spune povești

Carlos Soto-Román

Închisoarea face parte din izolare.

Așa cum izolarea face ca o parte a viermilor

să treacă prin suprafață

(ca și moartea și rădăcinile),

la fel începe izolarea

chiar din momentul infirmității.

Se spune că la câțiva centimetri sub pământ

este posibil să se audă toate

zvonurile din lume.

Că sunt doar bătaii de inimă, aproape imperceptibile.

care devin de la un moment dat

ca o bătaie disperată.

Se spune că umiditatea

face parte din șarm,

și că uneori sufocă,

exact ca tristețea produsă

din imposibilitatea

de a-ți vedea propriul chip

în oglindă.

Oglinzi

Tada Chimako **n. 1930 Japonia**

Oglinda este întotdeauna puțin mai înaltă decât mine
Râde o clipă după ce râd eu
Se face roșie ca un crab fiert
Mă decupez din oglindă cu foarfeca.

*

Când buzele mele se apropie, oglinda se întunecă.
Și eu dispar în spatele propriilor mele suspine
Ca un aristocrat care se ascunde în spatele blazonului său
Sau un gangster în spatele tatuajelor sale

*

Oh, călătorule, du-te la Lacedaemon și spune asta în oglindă,
Cimitirul zâmbetelor, există o singură piatră funerară
Vopsită în alb, plină de machiaj
Unde vântul suflă singur

Îngroparea

Sam Sax

Mă interesează ritualurile morții.
poate că e un lucru ciudat să o spun
Când spun interesat vreau să spun,
că am făcut o listă.
pe ea sunt practici de doliu
adunate de-a lungul timpului și continentelor
E lungă și ciudat de reconfortantă
cum nimeni nu știe nimic
despre ceea ce urmează
vreau doar, să vă spun,
dovezile sugerează că neanderthalienii
au fost primii oameni care au îngropat
morții lor. De asemenea, voi spune că ei
nu aveau o limbă scrisă,
ceea ce duce la intenția de înhumare
ca o formă de document. Corpul
este cerneală în pământ,
o adunare de texte.
primele limbi scrise au fost
picturale și au marcat mișcarea
de bunuri între popoare.
Nu știu ce să fac cu asta
dar pretind că moartea este un fel de

de comerț: cu chipul ștampilat
pe o monedă, ceea ce a mai rămas din corp...
în pântecul unei păsări, două linii
care se întâlnesc pentru a face un om
pe hârtie. Știu, știu,
cenușă în cenușă și tot acel praf
în praf ireverențios. știu că lumea
pe care o iubesc și cei sunt morți nu au murit de fapt
nu au devenit poezia pe care am scris-o despre ei.
răsuflarea lor o prinsese o grația unui
obiect care se zbate în spațiul alb
între litere. contrar
credinței populare
elefanții nu îngroapă de fapt
morții lor, neavând necesarele
lopeți și degete opozabile, ci mai degrabă
sunt cunoscuți pentru că aruncă frunze
și pământ peste cei decedați și acest lucru
este un fel de limbaj. Adesea, colții
de la elefanții morți sunt sculptați
în forme de elefanți mai mici
și sunt vânduți călătorilor care ar putea expune
acest simulacru tragic
ca un simbol al puterii
de tranziție. Când nu voi mai fi, fă-mă din nou
din părul meu. Poartă-mă cu tine-
o carte mică în buzunar.

Minotaur

Douglas Kearney după Carl Phillips,

intervenții AG

Cea mai bună parte,
cum facem să
despărțim bestia
de ea însăși.

Ia taurul (de capul pe care îl are).
Acum, miră-te...
măruntaiele, gâtul bovin,
un tract venos destinat
pentru o pășune de lucernă,
trifoi, diverse ierburi
care în curând vor fi încolțite; sau
o grădină în care au fost călcate în picioare-
răsuflarea îngerului, gălbenele,
margarete, trandafirii, roze, mușcate,
de asemenea, deși, crescută, doar,
pentru a tăia, înseamnă o ființă umană,
ceea ce sunt ei, oamenii...

și acolo: un firicel
se încolăcește din craniul tău,
apoi petalele se despart de
templu, stau
să înflorească. Vezi, cum acum fața de taur, lovită, clipește),
găsind o cale,
de a trece prin noi spre
apetituri năucitoare.

Maja Herman

Sub clopotul de sticlă

Picăturile de rouă cad din magnolia albă, la fel ca anul trecut.
Ea va sta lângă fereastră, mai liniștită decât iarna.
Prinsă de parfumul primăverii, ea va aduce ramuri furate
în camera de sub geam. Ea va mirosi un con de brad
care nu este acolo. Și atunci vor veni veverițele.
Se vor holba la ea. Pentru o clipă sau două. Ea se va mișca
de la fereastră ca și cum ar fi fost prinsă. Își va aprinde o țigară.
Zbârâitul unei draperii îi va tulbura pe toți și apoi, probabil
cineva va trece pe lângă, o siluetă, pentru a dispărea
în zidul gotic, cu cărțile sub braț, fără să observe
magnolia. Timpul se va plia în pliurile cortinei
îmbibată în mirosul de praf.
Și nici asta nu va fi ceva nou.

Theodore Poetul *

Edgar Lee Masters

Când erai băiat, Theodore, stăteai ore întregi în șir
Pe malul turburei Spoon **
Cu ochiul adânc înfipt în ochii tăi, privind la vizuina crapilor,
Așteptând ca el să apară, împingând înainte,
În primul rând antenele sale fluturând, ca niște paie de grâu,
Și în curând corpul său, colorat ca piatra de săpun,
cu ochi de jet.
Și tu te întrebai în transă gândurilor
Ce știa, ce-și dorea și de ce trăia.
Dar mai târziu viziunea ta a urmărit bărbați și femei
Ascunși în vizuini ale destinului în mijlocul marilor orașe,
Căutând ca sufletele lor să iasă la iveală,
Pentru ca tu să poți vedea
Cum au trăit, și pentru ce,
și de ce se târau atât de mult
De-a lungul drumului nisipos unde apa e secată
Pe măsură ce vara se stinge.

* Aluzie la Theodore Herman Albert Dreiser (1871 - 1945) a fost romancier și jurnalist american de școală naturalistă. Romanele sale prezentau adesea personaje principale care reușeau să își atingă obiectivele în ciuda lipsei unui cod moral ferm și situații literare care seamănă mai mult cu studii ale naturii

decât cu povești despre alegere și acțiune. Cele mai cunoscute romane ale lui Dreiser includ *Sister Carrie* (1900) și *An American Tragedy* (1925).

** *Spoon River Anthology* (1915), de Edgar Lee Masters, este o colecție de poeme scurte în versuri libere care relatează colectiv epitafulurile locuitorilor din Spoon River, un orașel fictiv numit după Spoon River, care curgea în apropierea orașului natal al lui Masters, Lewistown, Illinois. Scopul poemelor este acela de a demistifica viața rurală și a orașelor mici din America. Colecția include 212 personaje distincte, oferind în total 244 de relatări despre viețile, pierderile și modul în care au murit. Multe dintre poezii conțin trimiteri încrucișate care creează o tapiserie sinceră și fără menajamente a comunității. Poemele au fost publicate inițial în 1914 în revista literară *Reedy's Mirror* din St. Louis, Missouri, sub pseudonimul Webster Ford.

Erica Ehrenberg

Pauză la marginea țării

Se întoarce în mașină, sprijinind o tavă de plastic cu nachos pe blugi. Simt mirosul sării, al porumbului, al brânzei de nachos, al sub-mirosului său de plastic, al felului în care îi miroase părul când nu l-a spălat de câteva zile, al benzinei.

Pentru o secundă uit că sunt la volanul unei mașini și cred că sunt într-un avion, aplecat pe spate în timp ce se ridică, apoi văd avionul pe care îl urmăresc în timp ce iau totul prin nări pentru că sunt obosit că nu dorm. Penisul lui prinde viață pentru mine ca o posibilitate în pantalonii lui, ca un telefon care ar putea suna în orice clipă.

Îl consider ca pe ceva la care ar trebui să cobor prin acel compartiment de brânză nacho pentru a ajunge - iar fac o confuzie - scufundându-mă în ciuberele cu ea, băjbâind spre aer. Simt deja în gură ecoul brânzei dar și al pielii penisului său. Când eram copil, obișnuiam să merg la schi. Nu eram obișnuită să fiu agilă cu corpul meu, dar îmi amintesc sentimentul ciudat de a fi bună la acest lucru și cum corpul meu era un corp diferit pe care îl puteam strânge și slăbi și îndoi corect pentru a trece peste moguli. Puteam simți această putere venind de undeva din corpul meu, de la fundul meu care era încordat, de la ceva ce făceau șoldurile mele, o ușoară pierdere de control, o intrare în viteză, greutatea în centrul meu. Nările mi se umflă, iar când respir, un stâlp gol se ridică din sinusuri până în creștetul capului, o țevă de gaz sau un canal pentru mirosul mașinii, bălți de metal și benzină, tot ce se

desprinde de pe hainele noastre în spații strâmte, părul, degetele, excitarea însăși, mirosul acela ușor acrișor, ca lemnul unui copac infestat răzuit și curățat, care vine la mine când îi deschid pantalonii.

Îmi place cât de goală și de proastă mă simt. Sunt aproape sigură că pot mirosi pământul și cerul de la kilometri întregi. E o grabă pe care n-ai vrea s-o vezi niciodată din partea cealaltă, iar el mi-o face la rândul lui, mă obiectualizează, încearcă să mă iubească, se simte disprețuitor, se enervează. Și îmi place cum se simte când sunt goală în cadă și el își curăță dinții cu ață dentară în oglindă, face pipi și apoi îl privesc cum se dezbracă și intră în cadă cu mine.

Îmi place că îmi cunoaște atât de bine corpul încât nu mai e nuditate - e ceva care e nesfârșit, o energie regenerabilă, o boală radioactivă, o lumină care nu se stinge niciodată. Îmi place cum se simte porțelanul rece atunci când sunt ușor contuzionată de tot ce se declanșează în mine, curba reglată a săpunului este o ușurare, sticlele de șampon din plastic. Vreau să stau întins în acest prosop umed, în aceste cearceafuri apretate, pentru totdeauna, în timp ce un alt corp care tocmai s-a mișcat prin mine își taie unghiile de la picioare și deschide o bere. Am nevoie de o slujbă, de prieteni, de telefoane, de o carieră. Dar nu există nimic care să-mi placă mai mult decât să privesc lumina când soarele apune în plin în bolul cafetierei. Am dispărut în el. E o urmă de benzină pe mâinile lui, moartea acestui sistem de lucru, a acestei vieți împreună, care vine spre noi ca niște lumini pe autostradă, și nu acest sfârșit, ci toate zilele de scufundare din care va trebui să-mi revin.

Cădera imperiului

La sfârșitul Romei, împăratul
și adepții săi au scris mesaje
până când au încălcat regulile poștei

Au ars pădurile pentru lupi
așa că tot ce a rămas au fost acoperișurile templelor
și apoi le-au ars și pe acelea.

Cerul se rotea
învârtit de persoanele dezumanizate până ce
paisprezece secole mai târziu a fost
elogiat de pictorii care au căzut
de nu se știe unde
și care au visat la fresce pe care le pictau de zor
în timp ce, în realitate, ei erau doar dispăruți.

* * *

Iar noi , cei care ne-am jucat cu noroi
admirând uneori cum lineși în cartea de zoologie
Străluceau auriu într-o cușcă de fier
plină cu sunete: cântece neascultate
denunțau
crime fără pedeapsă.

Ayesha Raees

De-a lungul timpului, am stat, înjumătățită

Lacul a fost (tot timpul) un rezervor.

Excursia mea din clasa a treia a fost la un baraj.

În tot acest timp, nu am purtat decât pulovere de mână.

Cresc la mila mamei mele.

De fiecare dată. Am crescut. La mila ei. A cuiva. Altcineva.

Când îmi pun fruntea pe podea de cinci ori pe zi.
se va termina jocul.

În clasa a treia am jucat squash.

Eu, în clasa a treia, aș fi putut continua să joc squash.

Un copil este o investiție pentru un viitor.
Pentru că acum. 26. Grăsime. Visând udă. De patinaj artistic.

Nici măcar nu pot sta drept. Mă uit pe la ferestre.
Știi cum miroase o țară?

Nu a acasă. Niciodată acasă.

Miroase a spirit adolescentin.

Miroase a mustață transpirată.

Miroase a milă care aprinde un baraj.

În fiecare somn am fost mistuită de un foc
de tabără. Fără muzică. Fără dans.

Nu urăsc locul ăsta.

Nu-l urăsc nicăieri.

Dar e greu să o aud pe mama plângând pe toaletă.

E greu să auzi cum iarna lovește New York-ul.
E greu să respiri în smog și să-ți dai seama (tot timpul) că a însemnat Lahore.

În tot acest timp, am fost doar eu.

Dar oare am știut măcar?

În clasa a treia, am mâncat o cutie întreagă
de cretă.

În clasa a treia, am fost martoră la întoarcerea unui porumbel
eliberat la locul unde fusese născut

În clasa a treia, m-au găsit. Fără dovezi. Pe
terenul de squash. M-au bruscat.

Știu doar că sunt bolnavă.

Cunosc doar milă.

Dumnezeu.

Ai milă.

Îmi petrec ziua schimbând becuri pentru a crea companie cu
umbra mea.

Îmi petrec ziua odihnindu-mă înjumătățit între căldură și umbră.
Știu ce trebuie să fac pentru a nu mă arde.

Dar nu ies din casă.

Iar casa nu iese niciodată din mine.

Scriu acasă

Wendy Xu

O absență declară sinele său contondent.

Nu-mi vine să cred cât de mare este

norocul meu, dublu, ca violetele

într-o baie de apă călduță.

Orașul - din gândurile tatălui meu, deși nimic

din dulceața lui nu apare aici trăind

în fața ta.

Un instrument puternic.

O suflare pe mâini și pe gât.

O cortină aproape deschisă.

Am moștenit un guler rigid cusut

cu frumusețea în care odată

trebuie să fi pășit liberi în

piața orașului și ne-am adunat

acolo asemenea unei intenții. Două buze au înflorit

pe obrazul mamei mele. Am simțit

o pace cerească. Aici, marcajul

pe care poate că l-ai așteptat:

aluat vechi, rulat și prăjit. În aceste zile

sentimentul versurilor plutește

departe de mine. Ca un râu pe care cineva

uită să-l binecuvânteze. Refac memoria, amintiri,

drumul de pământ care se deschide

din nou într-un vis.

Nu m-am întors de atâția ani.
Merg pe jos distanța
în mintea mea, marginile curgând pe lângă
ca o apă străbună.

După film

Marie Howe

Eu și prietenul meu Michael mergem spre casă certându-ne despre film.

El spune că el crede că o persoană poate iubi pe cineva... și totuși să fie capabilă să omoare acea persoană.

Eu îi spun: "Nu, asta nu e dragoste. Asta e atașament.

Michael spune: "Nu, asta e iubire". Poți să iubești pe cineva, apoi să ajungi într-o zi în care ești forțat să te gândești "el sau eu". să te gândești "eu" și să-l omori.

Eu zic: "Atunci nu mai este dragoste.

Michael spune: "A fost dragoste până atunci, totuși.

Eu zic: "Poate că avem înțelesuri diferite cu același cuvânt.

Michael spune: Oamenii sunt complicați: dragostea poate exista chiar și în inima ucigașă.

Eu spun că ceea ce ar putea înțelege el prin dragoste este dorința.

Iubirea nu este un sentiment, spun eu. Iar Michael spune: "Atunci ce este?"

Ne plimbăm pe West 16th Street - o noapte senină și fără nori - și îmi aud vocea

repetând ceea ce obișnuiam să-i spun soțului meu: Dragostea este acțiune, spuneam.

Simone Weil spune că atunci când iubești cu adevărat ești

capabil să privești la
cineva pe care vrei să-l mănânci și să nu-l mănânci.

Janis Joplin spune: "Ia încă o bucățică din inima mea acum,
iubito".

Meister Eckhardt spune că atâta timp cât iubim imaginile
suntem condamnați să trăim în purgatoriu.

Michael și cu mine stăm la colțul bulevardului 6 și ne spunem
noapte bună.

Nu mă satur de băutura de mandarine pe care tocmai am
cumpărat-o...

iar și iar duc cutia rece la gură și sug din nou și din nou
din gaura pe care o are capacul.

Tu ce faci mâine? Michael spune.

Dar ceea ce cred eu că vrea să spună este: "Ești prea strictă.
Ești o călugăriță."

Apoi mă gândesc: "Îl iubesc suficient de mult pe Michael pentru
a-i permite să gândească astfel de lucruri"? despre mine chiar
dacă el nu le gândește?

Deasupra Manhattan-ului, luna scade, iar cerul devine mai senin
și mai rece.

Deși zilele, după solstițiu, au început să se lungească, amândoi
știm că iarna abia a început.

Ce fac cei vii

Marie Howe

Johnny, chiuveta din bucătărie este înfundată de câteva zile...

Aceasta este discuția de zi cu zi
e tot ce am vorbit.

E iarnă din nou: cerul e de un albastru intens și încăpățânat, iar lumina soarelui se revarsă prin ferestrele deschise ale sufrageriei, pentru că nu pot regla încălzirea

De săptămâni întregi, conducând, mașina sau scăpând o pungă de cumpărături pe stradă, punga se sparge, mă gândesc: "Asta fac cei vii. Și ieri, grăbindu-mă de-a lungul acelor cărămizile șubrede ale trotuarului din Cambridge, vărsându-mi cafeaua pe încheietura mâinii și pe mânecă, m-am gândit din nou la asta, și din nou mai târziu, când am cumpărat o perie de păr: Asta e.

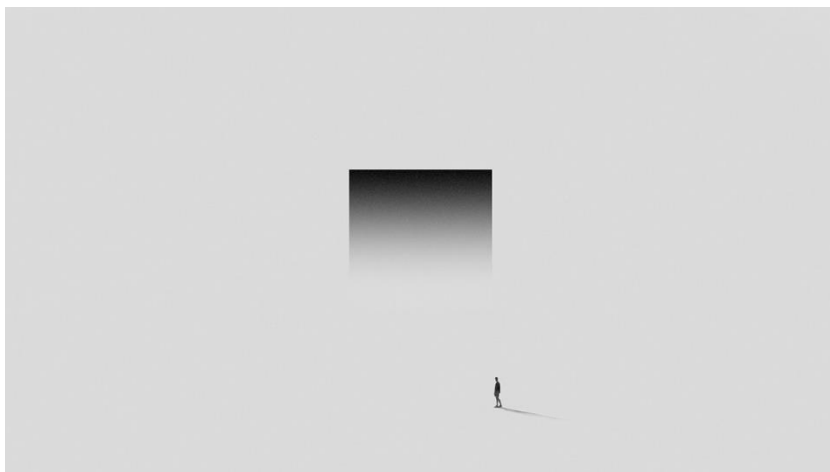
Parcare. Să trântesc portiera mașinii în frig. Cum se numea acesă nostalgie.

La ce ai renunțat în cele din urmă. Vrem ca primăvara să vină și iarna să treacă. Ne dorim

pe oricine să sune sau să nu sune, o scrisoare, un sărut - vrem mai mult și mult mai mult și apoi și mai mult din asta.

Dar sunt momente, mergând, când mă zăresc în geamul ferestrei, să zicem, vitrina magazinului video din colț, și sunt

acaparată de o prețuire atât de profundă
pentru părul meu în vânt, fața crăpată și haina descheiată, încât
rămân fără cuvinte:
Eu trăiesc. Îmi amintesc de tine.

Singularitate

Marie Howe

(după Stephen Hawking)

Îți dorești uneori să te trezești la singularitatea
în care am fost odată?

atât de compactă, deci nimeni
nu avea nevoie de un pat, de mâncare sau de bani.
nimeni nu se ascundea în baia școlii
sau singur acasă.

trăgând de un sertar
în care sunt ținute pastilele.

Pentru fiecare atom care îmi aparținea la fel de bine
Îți aparține ție. Îți amintești?
Nu exista Natură. Fără teste
pentru a determina dacă elefantul
își plânge puiul sau dacă
reciful de corali simte durere.
Aruncate la gunoi
oceanele nu vorbesc engleză, farsi sau franceză;

dacă ne-am putea trezi la ceea ce am fost
- când eram ocean și înainte de asta
atunci când cerul era pământ, iar animalele erau energie, iar

rocile erau

lichid și stelele erau spațiu și spațiul nu era deloc - nimic.

înainte de a ajunge să credem că oamenii sunt atât de importanți
înainte de această singurătate îngrozitoare.

Își pot aminti moleculele?

Ce a fost odată? Înainte ca ceva să se întâmple?

Nici un Eu, nici un Noi, nimeni. Nu a fost

Nici un verb, nici un substantiv.

doar un mic punct minuscul care abundă în

este este este este este este

Totul este acasă.

Prietenii mei morți

Marie Howe

Au murit prietenii mei care au fost
arcadele și stâlpii vieții mele

relief structural
când lumea nu-mi dădea nimic.

Prietenii mei care mă cunoșteau așa cum eu îi cunoșteam pe ei
trupurile lor au fost îngropate în pământ sau arse în cenușă.

Dacă aș fi îngenuncheat
aș putea să-mi ridic viața așa cum o broască țestoasă își duce
casa?

Cine, dacă aș striga, m-ar auzi?
Prietenii mei - cu care aș fi putut vorbi despre asta - au plecat.

Expoziție

Lauren Russell

Fiecare nou venit intră într-o ficțiune neterminată. Semnificația operei este fragmentară. Povestea a început cu o întrebare motivantă: "Care este funcția diagnosticului?" sau "Ce se poate desprinde din din singurătate?" Lauren este foarte detaliată și scrie, "Care este sensul unei acumulări de ibrice de cafea?" Atunci când i se cere să identifice un jug, ea spune: "Ce este un jug?" "Chestia pe care o pui în jurul unui bot de bou." Lauren se retrage, nu-și mai face temele și se agață de cioburi de peisaj: puzzle-uri, aparate foto sparte, declarații. Toate personajele sunt întâmplări și heliu. Toate dialogurile sunt condiționate. Atunci când este întrebată să identifice un garou, ea răspunde: "o țevă pentru presiunea sângelui", mărturisind o viață acum redusă pe scara potențialului de sinucidere. De asemenea, Lauren aprobă și fraza "Aș vrea să fiu la fel de fericită cum alții par a fi". Ea stă în interiorul unui vizor în timp ce orizontul îi scanează creierul în căutare de incendii. Cerul se încovoiaie într-o formă de corp albastru. Ce înseamnă un munte de măști?

O glumă derivată de aici. Elevul de clasa a III-a întreabă pe

tătic:.. tată ce este aceia o pompă? Cu chef de vorbă tatăl îi explică - păi ...o pompă este un dispozitiv care are un piston, supape, un motor electric conectat la axul pompei care folosește la deplasat lichide... Dar de ce mă întrebi? Copilul îi arată pagina din carte ... păi aici scrie că împăratul Nero a intrat în Roma cu mare pompă...

NT

John Yau

Carte poștală de la Trakl

Ramura memoriei tremură
sub greutatea unui fluture

De unde să știu eu ce vrea
fără să întrebe

Ar putea fi atât de simplă, întrebarea
și apoi răspunsul.

De ce nu ne încadrăm în aceste adaosuri
de ce nu consultăm zodiacul care ne înconjoară

să-i citim pereții putreziți și strălucirea becului
De ce să înlocuim numele lucrurilor cu nume

când lucrurile ne numesc pe noi
(vocalele și consoanele noastre)

în somnul lor,
unul din care nu se vor trezi niciodată

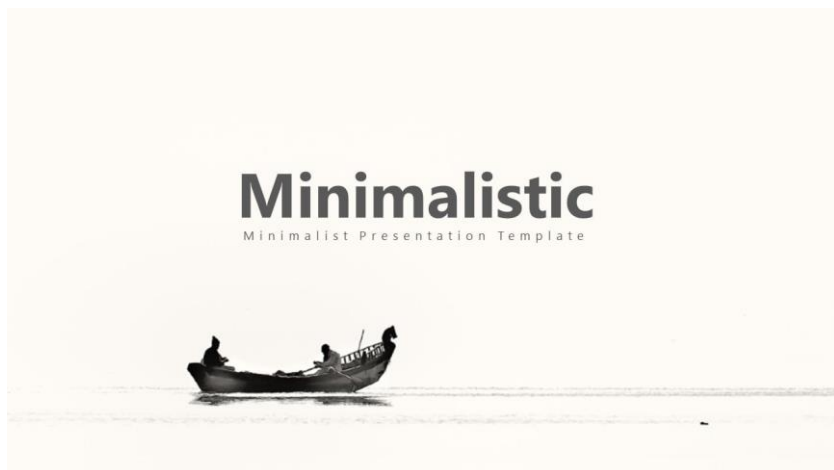
Sunt doar un ecou care se întoarce la mine însumi?
care stau sub râu

bând aer

Ceva trebuie să-mi fi dictat să spun asta.

O piatră sau amintirea unei pietre

căzând spre umbra pe care a avut-o cândva.

John Drury

Ghazal de lagună

Dimineața, pe chei, e o pauză în lumină
ploaie ușoară aici, în republica senină. Primesc lumina.

Fiecare plimbăreț are noroc la această masă de joc,
unde gondolierii, ca niște crupieri, adună lumina din scoc.

Prin strălucirea geamului unui restaurant, vezi..
pești care sclipesc, ca vârfulurile de sulită care se scutură-n livezi

Aș putea să stau pe margine și să mă ud la nesfârșit,
apărat de un hap de aspirină
doar ca să mă gândesc la urma bărcii în lumină.

Cuptoarele ard. Transpirăm până când strălucim, emoția-i
deplină
la vase de flori pe care suflătorii de sticlă le fac în lumină.

Vâsliți-mă, fraților, în barca voastră cu vela din mătase fină
ce lucește mândră, cu Dumnezeu, în lumină.

Scurt discurs despre durere

Anne Carson

Peluze și câmpuri și dealuri și catifea veche și largă mâneci, lucruri verzi. Se întind, se pliază, se rostogolesc, se desfășoară și calmează privirea. Arată luxuriante în tablouri. Bătăliile se dau pe verdeață. Sau puteți întinde o masă și să cinați. Cât de tainic stau, potecile pădurilor îndepărtate. Apoi vine mormântul, în numeroase poezii despre verde. Dar acesta nu este un poem. Acesta este un panou publicitar pentru mază verde congelată. Mazărea verde congelată este indicată pentru durere.

.... din "Goodbye"

Chelsey Minnis

Mă simt din ce în ce mai singură și apoi mănânc toate tabletele roz la cină.

Cum se face că nu primesc niciodată telegrame?

E surprinzător de ușor să te înfurii într-o rochie cu volane.

Privește-te în reflexia flaconului tău.

Erai un hobby al meu.

Oameni în cămăși de noapte, fumând țigări,
țin discursuri grozave.

Îmi plac apusurile de soare răsturnate.

Îmi place o încurcătură de smaralde.

Îmi place când faci un gest cu fruntea ta: "La revedere!"

din "Romance"

Chelsey Minnis

Dragă, vreau să-mi cumperi o mașină de culoarea mea preferată.

Culoarea mea preferată este vinul.

De asemenea, dă-mi o floare într-un pahar de hârtie.

N-ar trebui să mă părăsești niciodată.

E un mod de a-ți face fracul să plângă.

Dragă, de ce nu împărțim camere alăturate?
Hai să ne lăsăm aburiți până la ochi.
Acum hai să ne certăm în timp ce mă spal pe cap.
Poți fi de încredere?
De ce nu vii la masa noastră să te prezinți?

din "Complimente"

Chelsey Minnis

De ce insiști să-mi spargi diademele?
Iubito, nu e bine să fii atât de rea.
Dragă, ai o burtă atât de moale.
Întotdeauna vreau să tai o burtă moale. Nu mă pot abține.
Nu, nu încerca să scapi.

Nu e nimic în neregulă cu tine, așa că, felicitări.
Ce vei face acum?
Vei sta pe balcon arătând bine?
Nu e nimic în neregulă cu tine și îmi place.
O să iau tăcerea ta ca un "nu la revedere".

Din "Introducere"

Chelsey Minnis

Cine sunt eu?

Cineva care te sărută pe umăr când nu ar trebui să o facă.
Port tocuri înalte lângă piscină, așa că totul e în regulă.
Acum nu fi fermecătoare, dragă.
S-ar putea să fie o mulțime de vase sparte în viitorul nostru.

Ce ar trebui să fac? Să-mi văd de maniere?
Sunt genul de persoană care pierde un inel de smarald.
S-ar putea să îl scap în șampanie și să o beau.
Cum pot să fiu atât de porc?
Oh, dragă. Nu-mi place să mi se facă sete.

Robert Louthan

Ceva ce vrei tu

Singur în casa pe care a construit-o tatăl tău
și în care ai locuit toată viața, mergi cu bastonul tău
spre ușa de la subsol.

Ești bătrân și bănuiești că ești senil,
dar există un lucru pe care ești sigur că ți-l amintești
corect: că de când te-ai născut

subsolul s-a adâncit,

într-un ritm care crește mereu,

iar în partea de jos se află ceva ce-ți dorești,

deși nu-ți amintești ce.

Deschideți ușa și aprindeți lumina.

Nu strălucește suficient de mult. Nu poți

vedea podeaua. Totuși, începi să cobori scările.

Ochii tăi se vor adapta. În timp ce te apropii de balustradă,

îți cade bastonul. Nu-l auzi cum se oprește din cădere.

Sunetul se estompează.

Îl urmărești. Poți oricând să te întorci.

Vei coborî treaptă cu treaptă.

Bătrânețe

Maxwell Bodenheim

În mine este un mic pătrat pictat
Înconjurată de magazine vechi, cu marchizele stridente.
Iar în fața magazinelor stau bătrâni fumători, cu buzele deschise,
Bând lumina soarelui.
Bătrânii sunt gândurile mele:
Și vin la ei în fiecare seară, într-o căruță scârțâitoare,
Și descarc în liniște proviziile.
Umplem pipele subțiri și stăm de vorbă,
Și inhalăm parfumurile florilor palide din centrul pieței...
Bărbați voinici, femei care trosnesc, și copii care picură și
chițâie
Se plimbă pe lângă noi, sau în magazine.
Îi salută pe negustori, și-și ating pălăriile sau frunțile în fața mea
...
Într-o seară nu mă voi mai întoarce la poporul meu.

Neîntoarcere

Wilfred Owen

1893 - 1918

Dintr-o dată noaptea a strivit ziua și a aruncat
Rămășițele ei peste vârfuri de nori, zidite de tunete.
Apoi a căzut o liniște precum a harfelor îngrozite
Când morții plecați departe se-ntorc pe lume.

Acolo am vegheat după morți; dar nici o fantomă nu s-a trezit.
Pe fiecare dintre cei exilați de Viață i-am numit și chemat.
Dar toți erau prea departe, sau muți, sau întemnițați;
Și nici unul nu s-a întors la mine sau a vorbit.

Apoi s-a ivit zarea nedefinită și fără formă.
Cu o umbră goală, tristă ca niște minți pe jumătate luminate.
Ora aceea slabă, când suspinele bolnavilor sunt stinse.
Și în timp ce eu mă întrebam cum se retrag,
Îngrămădiți de aripa înăbușitoare pe care nimeni nu o dezleagă,
Mă temeam chiar și de un rai cu uși atât de bine închise.

Broaștele mănâncă fluturi. Șerpii mănâncă broaște. Porcii mănâncă șerpi. Bărbații mănâncă porci.

Wallace Stevens

1879 - 1955

Este adevărat că râurile au mers cu nasul pe sus ca porcii,
Trăgând de maluri, până când se auzeau
Sunete fade de burtă în troaca somnoroasă,

Că aerul era greu cu respirația acestor porci,
Respirația verii toropite, și
Asezonată de răcnetul tunetului,

Că omul care a ridicat această cabană, a plantat
Acest câmp, și l-a îngrijit o vreme,
Nu cunoștea ciudățeniile imaginii,

Că orele zilelor sale indolente și aride,
Grotesc cu acest nas în pământ,
Această somnolență și ratare,

Păreau să se sugă singure din ființa lui aridă,
Așa cum râurile ca niște porci se sug singure
În timp ce se îndreptau spre gurile mării.

Frances Park

The Wakeful (Trezirea)

Cei neliniștiți își petrec orele de noapte în turme
veșnic prin oraș; deși mulți
la ora trei și jumătate recunosc că se simt singuri.

Cei treji percep această oră mică doar ca pe o simplă
cifră de pe cadranul ceasului, cunoscută
ca ora cinei. Aceasta nu este insomnie:

(o stare de tulburare marcată de anxietate,
plânsete, venalitate, rugăciuni către Divinitate,
vinovăție, și o plenitudine de autocompătămire).

Cei treji sunt pur și simplu treji și liniștiți
la orice oră - puțin preocupați de asta;
se încălzesc în strălucirea lămpii, în haina moale a patului,

cu țigări și fructe la îndemână;
un vals șoptit la radio și...
somnia planând la sfârșitul nopții.

Thomas Bolt

1971 Pontiac LeMans

Automobil în lumina soarelui: orice urmă de luciu
Este estompată de un verde ruginit.
Chiar și aripile sunt de un crom murdar
Care atenuează lumina ca un buștean de stejar,
Totuși, funcționează.

Aceasta este mașina pe care cineva o abandonează
La marginea unui drum cu iarbă,
Ca o barcă veche, cu cochilie putredă,
scufundată în noroiul râului până deasupra scaunelor.
Pe lângă această realizare,

Va face 90 de mile la oră
Sau, plin de benzină, va conduce toată noaptea
Spre orice destinație;
Poate ucide.
Aceasta este lumea reală.

Anne Sexton

Admonestări pentru o persoană specială

Ferește-te de putere
pentru că avalanșa ei te poate îngropa,
zăpadă, zăpadă, zăpadă, înăbușindu-ți muntele. Ferește-te de
ură,
își poate deschide gura și te va arunca în aer.
să-ți mănânce piciorul, o lepră instantanee.

Ferește-te de prieteni,
pentru că atunci când îi trădezi,
așa cum vei face,
își vor îngropa capetele în toaletă.
și vor trage apa.

Aveți grijă la intelect,
pentru că știe atât de multe încât nu știe nimic.
și te lasă atârnat cu capul în jos,
cu gura plină de cunoștințe, în timp ce inima ta
îți cade din gură.

Ferește-te de jocuri, partea actorului,
discursul planificat, cunoscut, rostit,
pentru că te va da de gol.
și vei sta ca un băiețel dezbrăcat,
pișându-te în patul tău de copil.

Ferește-te de iubire,
(dacă nu este adevărată,
și fiecare parte din tine spune "da", inclusiv degetele de la
picioare,
te va înfășura ca pe o mumie,
și țipătul tău nu va fi auzit.
și niciuna din acțiunile tale nu vor merge.

Dragoste? Să fie omule. Fie ea femeie.
Trebuie să fie un val pe care să vrei să aluneci,
dăruiește-ți trupul, dăruiește-ți răsul,
dăruiește, când nisipul pietros te ia,
lacrimile tale pământului. Să iubești pe altcineva este ceva
ca o rugăciune și nu poate fi planificat, pur și simplu cazi
în brațele sale pentru că iubirea ta anulează necredința.

O persoană specială,
dacă aș fi în locul tău, nu te-aș băga în seamă.
la îndemnurile venite din partea mea,
făcute oarecum din cuvintele tale.
și oarecum din ale mele.
O colaborare.

Nu cred nimic din ce am spus,
cu excepția unora, cu excepția faptului că mă gândesc la tine ca
la un copac tânăr.
cu frunzele lipite și știu că te vei înrădăcina

și va veni adevăratul verde.

Dă-i drumul.

O... persoană specială,

posibile frunze,

această mașină de scris te place pe drumul spre ele,

dar vrea să spargă pahare de cristal

în semn de sărbătoare,

pentru tine,

atunci când crusta întunecată va fi aruncată

și tu vei pluti în jur

ca un balon întâmplător.

Nu este vorba despre ei, ci despre noi

Safia Jama

Împletindu-mi părul, lucrând cu el, și nu împotriva,
valuri argintii, spărgând crestele
buclelor mele zdrobite...

Mă gândesc la viața mea, la regretele și absențele mele,
Viața mea neîndrăgostită la ora aceea, micul pachet
de gunoi, legat lângă ușă,

și mă gândesc, uitându-mă în oglindă, "De îndată ce...
nu voi mai avea nevoie de ei, atunci vor veni...
alergând; e o lege, e difuzie

și mă gândesc că aș putea scrie o teorie a albului,
dar n-o voi face, pentru că exact asta vor ei.
Apoi continui cu...

Nu e vorba de ei, ci de noi,
și mă gândesc să difuzez acest gând
întregii lumi...

dar, în schimb, mă așez să le pun în ordine
aceste rânduri în liniștea întunericului meu
pentru tine, cel care mă asculți acum.

Omul meu

Ricardo Aleixo

Traducere din portugheză de Dan Hanrahan

Sunt tot ceea ce crezi tu că este un negru. Aproape niciodată nu te gândești la bărbații de culoare. Voi fi întotdeauna ceea ce vreți voi să fie un bărbat negru. Eu sunt negrul tău. Nu voi fi niciodată doar negrul tău. Sunt negrul meu înainte de a fi al tău. Omul tău negru. Un negru este întotdeauna negrul cuiva. Sau nu sunt deloc un negru, ci un bărbat. Doar un om. Când se spune că un om este negru, se înțelege că este mai mult negru decât om. Dar, cu toate acestea, eu sunt un negru pentru tine. Sunt ceea ce vă imaginați că sunt bărbații de culoare. Pot revărsa asupra alburii tale negreala care definește un bărbat negru în ochii cuiva care nu este negru. Omul negru este invenția omului alb. Se crede că omului alb îi revine povara de a crea tot ce este bun în lume, iar eu sunt bun și am fost creat de albi. Că se tem de mine mai mult decât de alți albi. Că se tem de mine, dar, în același timp, îmi doresc corpul interzis. Că m-ar scalpa pentru dragostea condamnată pe care o poartă pentru culoarea mea neagră. Nu m-am născut negru. Nu sunt negru în fiecare moment al zilei. Sunt negru doar atunci când ei vor să fiu negru. În acele momente în care nu sunt doar negru, sunt la fel de în derivă ca și cel mai pierdut alb. Nu sunt doar ceea ce credeți voi că sunt.

Te cunosc după mirosul tău

Ricardo Aleixo

Traducere din portugheză de Dan Hanrahan

Te cunosc
după mirosul tău,

după hainele tale,
după mașinile tale,

după inelele tale și,
bineînțeleș,

Prin dragostea ta
pentru bani

pe care un
strămoș îndepărtat

ți-a lăsat
ca moștenire.

Te Știu
după mirosul tău.

Te cunosc
după mirosul tău

și după semnele de dolar
care înfrumusețează

ochii tăi care
abia clipesc

din
dragostea pentru bani.

Pentru dragostea ta
de bani

și de tot ceea ce
neagă viața:

azilul,
celula, granița.

Știu că ești,
după mirosul tău.

Te cunosc
după mirosul

de ciumă și de groază
care se răspândește

oriunde te duci

-Te cunosc

prin dragostea ta
de bani.

Sub dragostea ta
de bani,

Dumnezeu este un
tată atât de ieftin

încât taxează
pentru minunile sale.

Te cunosc
după mirosul tău,

de sulf,
pe care nu-l poți masca

care se agață de
tot ce atingi.

pentru dragostea
de bani.

Pentru dragostea ta
de bani,

răspunzi
cu dezgust

la un zâmbet, la plăcere,
la poezie.

Știi că tu ești
după mirosul tău.

Te cunosc
după mirosul tău.

Miros unul dintre voi și
I-am mirosit pe toți

pe toți cei care
supraviețuiți doar

prin dragostea voastră
pentru bani.

Pentru dragostea
de bani,

vă întoarceți chiar și
propriile fiice

în monedă forte,
în aur pur.

Te cunosc.
după mirosul tău.

Te cunosc
după mirosul

de putrefacție
cadavrul care

cumva
merge

pentru dragostea sa
pentru bani.

Replici despre dragostea (pierderea*)

Erica Hunt

cea ce nu visăm nu putem fabrica
Arta urmează urechea și ecoul
acoperă/alege

selectiv

ochiul cercetează praful

și este surprins de iubirea și

clipitul apofatic al iubirii

cea ce dragostea vede în lumina zilnică

ține deschis culoare-cerneală, vuiet, melodie și liniște

este propria-i privire constantă

pentru a îndura mai bine loviturile

"întotdeauna mai e cântec de cântat" între cuvinte

jarul memoriei și al său subatomic fond

mișcându-se cu viteza gândului

în sete aleatorii se ridică

numește senzațiile,

să pescuiești pentru respirație,

să te piepteni prin părul încâlcit ca niște plase,

groasă ca bătaia florilor

o linie fină între minte și simțuri se învâрте

în care corpul ei/al meu/al lor devine expert

fără a aștepta o teorie unificată,

iubind corpul ales de cineva și subînțelesul

să trăiești atât de înconjurat

cu mai puține asteriscuri

mai multe verbe

mai puține alerte de securitate

elocvență înainte de

și deasupra

mormântului.

**Pentru Ahmaud Arbery, George Floyd și Breonna Taylor*

Nu intrați în bibliotecă

Alberto Ríos

1952 -

Biblioteca este periculoasă...

Nu intrați. Dacă o faci

Știi ce se va întâmpla.

E ca un magazin de animale sau o brutărie...

De fiecare dată vei ieși de acolo

Ținând ceva în brațe.

Acele romane cu ochii lor mari.

Și cele fără noimă, toți cu mușchi

Greyhounds și Dobermani,

Toate non-ficțiune și afaceri,

Drăgălași când sunt tineri,

Dar apoi întoarce prima pagină.

Mirosul de pretutindeni, cunoașterea,

Aroma cafelei care se face

În toate aceste cărți, e ceva pentru toată lumea,

Ofertele de delicatese ale civilizației însăși.

Biblioteca este cartea cărților,
Betonul, lemnul și sticla de protecție

Păstrând în ele enorma
poveste foarte lungă a tuturor lucrurilor.

Biblioteca este periculoasă, plină
de răspunsuri. Dacă intri înăuntru,

s-ar putea să nu mai ieși
aceeași persoană care a intrat.

Luarea măsurii olimpice

Alberto Ríos

-Poezia a fost o probă olimpică între 1912-1948.

Gândiți-vă la recordurile pe care le-ați deținut:

Pentru o secundă, ai fost cea mai tânără persoană din lume.

A fost cu mult timp în urmă, dar totuși.

În acest moment, trăiți

în cea mai îndepărtată miime de secundă din istoria timpului.

Ați bătut din nou recordul de ieri.

Ați fost, probabil, singurul participant,

dar în cursa pentru a ajunge din dormitor la baie,

ai câștigat.

Ai câștigat atât de mult, tot timpul, în toate lucrurile.

Inima ta pur și simplu bate și bate și bate...

Nu pierde, deși poate într-o zi.

Cu toate acestea, lista premierelor pentru tine este nesfârșită.

Făcând ceea ce nu ai mai făcut până acum,

Să guști sake și cârțiță, să miroși bergamotă, să auzi

Mai puțin bine decât obișnuiai să...

Nu toate recordurile sunt pentru albumul de amintiri,
bineînțeleș...

Uneori ești cel mai bun în a fi cel mai rău.

Unele recorduri sunt secrete - știi care sunt.
DE altele nici măcar nu ești conștient de ele.

În general, însă, la sfârșitul unei zile lungi, ești...
oricât de puțin probabil ar părea -
deținătorul recordului de nota 10.

Locuri

Willyce Kim

Te-am visat.

Willyce Kim

*Willyce Kim este o poetă americană de origine coreeană homosexuală și este recunoscută ca fiind prima americană asiatică lesbiană sinceră care a fost publicată în Statele Unite. Este autoarea, printre alte titluri, a cărții *Dancer Dawkins and the California Kid*, care va fi reeditată anul acesta de University of Washington Press. Locuiește în San Francisco Bay Area.*

Te-am așteptat 45 de ani
să mă găsești.
Nu am nimic să-ți dau
Doar aceste locuri
în care am fost.
Nu am o casă.
Îmi port viața cu mine
În cutii
în spatele meu.
Uneori, când te uiți
la mine
Vreau să-ți arăt
Totul.
Cum se întorc stelele în
pe cerul nopții în Santa Fe.
Cum cade zăpada ca un filigran

printr-o lună albastră.

Cum o felie
de dulceață hawaiiană
din mere de munte
între buzele tale
cheamă în față
pădurea
din care a fost cules.
Vreau să te duc în locuri
în care nu ai fost niciodată.
Cu nimeni.

Vreau să-ți spun totul.
Cum odată, când aveam 26 de ani
Am condus în jur și împrejur
căutând alte lesbiene.

Vreau să-ți arăt fiecare cicatrice.
Vreau să-ți povestesc despre
Anita și Parker.
Cum a venit moartea pentru ele
În numele cancerului
care a revendicat părți din mine
pe care nu le poți avea niciodată.

Vreau să șoptesc
Totul.
În timp ce te blochezi în
umărul meu
Tămâia se ridică,
camera obscură.

Douăzeci și una de poeme de dragoste [Poem II]

Adrienne Rich

1929 - 2012

Mă trezesc în patul tău. Știu că am visat.
Mult mai devreme, alarma ne-a despărțit unul de celălalt,
Erai la birou de câteva ore. Știu ce am visat:
prietenul nostru, poetul, intră în camera mea.
unde scriu de câteva zile,
ciorne, marcheri, poezii sunt împrăștiate peste tot,
și vreau să-i arăt un poem
care este poemul vieții mele. Dar ezit,
și mă trezesc. Mi-ai sărutat părul
ca să mă trezești. Am visat că ești un poem,
o poezie pe care voiam să o arăt cuiva...
și râd și cad din nou în visare
de dorința de a te arăta tuturor celor pe care îi iubesc,
să ne mișcăm împreună în mod deschis.
în atracția gravitației, ceea ce nu e simplu,
care poartă iarba cu pene mult timp în jos, în aerul care respiră
în sus.

Douăzeci și unu de poeme de dragoste
[(Poemul plutitor, nenumerotat)]

Adrienne Rich

Orice s-ar întâmpla cu noi, corpul tău
îl va bântui pe al meu - tandru, delicat
și dragostea ta, ca o frunză pe jumătate încolăcită
a ferigii cu cap de vioară din păduri
abia spălate de soare. Coapsele tale călătorite, generoase
între care toată fața mea a venit și a venit...
inocența și înțelepciunea locului pe care limba mea l-a găsit
acolo...
dansul viu și nesătul al sfârcurilor tale în gura mea...
Atingerea ta pe mine, fermă, protectoare, căutătoare
limba ta puternică și degetele tale subțiri
ajungând acolo unde te așteptam de ani de zile
în peștera mea umedă de trandafiri - orice s-ar întâmpla, asta
este.

Karl Kirchwey

Lumini de casa jos

Au venit de la cina la cel mai apropiat restaurant nou...
știți genul acela: o butelcă de vin în vitrină,
șine de alamă, și o linie fantezistă de neon roșu
pe perete. Au știut suficient de bine
să comande Sancerre cu pește. Și acum
pleacă în amurgul care se adună rapid,
ajutându-se unul pe celălalt cu hainele.
Ea poartă o rochie de la Alcott și Andrews.
Florile albe, ca niște respirații pe un câmp negru
nu-i pot îndulci liniile corpului ei
în timp ce aerul se contopește cu silueta ei.
Un colier pâlپâie scurt
la gâtul ei ca un vârtej de argint
dintr-un râu subteran.
Apoi, ultima lumină se stinge cu o imagine palpabilă de după,
ca și cum ar fi fugit pe gâtul unei clepsidre.
Mi-l imaginez pe scenograf aruncând fierul de călcat...
roata de fier a reostatului pentru a aduce acest întuneric
ca și cum ar fi înclinat lumea cu mâna lui.
Pentru o clipă, parcă ar fi primii noștri părinți, adormiți
în pustiu, cu acea lumină aurie barbară care se stinge;
și, de strigătele ciudate din noaptea care urmează,

nici unul mai ciudat decât cel al propriei lor conjuncturi,
constelațiile fără nume de deasupra lor
și Dumnezeu nu a fost încă descifrat; doar
acest strigăt pentru o voce și indiciile sale
în urechea unui însoțitor ambiguu,
nu mai bun decât el însuși, ci altul.

Expirarea

John Donne

1572 - 1631

Așadar, așadar, rupe acest ultim sărut jalnic,
Care sugerează două suflete, și le evaporă pe amândouă;
Întoarce-te, fantomă, pe acolo, și lasă-mă pe mine să mă întorc
pe aici,

Și să ne lăsăm în pace ziua noastră cea mai fericită.

Noi nu cerem voie să iubim; nici nu vom fi datori

Nici o moarte atât de ieftină ca să spună: "Du-te".

Du-te, și dacă acest cuvânt nu te-a omorât de tot,

Îndură-mă cu moartea, spunându-mi să plec și eu.

Sau, dacă a făcut-o, lasă-mi cuvântul să mă omoare,

Și să facă o faptă dreaptă asupra unui criminal.

Dacă nu cumva e prea târziu, să mă omori așa,

Fiind de două ori mort, plecând, și poruncind: "Pleacă".

Agnes, un somn

Hannah Ensor

Mă îndrept spre podium purtând un sacou

Mă opresc la o singură silabă din "mulțumesc".

Încerc să fac ca "a avea idei proprii" să fie un pic mai distractiv.

Cineva pe care l-am iubit a scris o piesă de teatru.
despre o mătură.
și am călătorit să o vedem.

Cred că era vară.

Am intrat în problemă purtând un jachetă fadă.

Am intrat în multe probleme.
purtând o jachetă

care este relația mea cu controlul sau cu greșeala

cu autobiografie sau detalii de interes

când nu mai rămâne nimic din ce facem

eul este în același timp obligatoriu și complet absent

O să fac niște cercetări!

Îndrept un singur deget în aer
și mă îndrept spre podium.

Eul a fost paranteza. Eul, în alte momente, a fost pus între
paranteze.

Intru în sală și constat că ați făcut...
un fort.

*

adevărat/ fals: a avea un proces este cel puțin la fel de important
ca și a avea un produs

a avea o problemă și a avea un proces
sunt egale

Voi continua să nu mai am un sine nou

Nu voi continua să am un eu

Pot decide să nu-mi fac griji
de sine.

Pot decide să fiu sensibil.

Ar fi de ajutor dacă aș introduce o imagine senzorială sau o
narațiune.

Arhetipul este din nou gros, insipid, umed.
O cârpă de spălat poate fi un loc de prăbușire a ego-ului, cald

Cât de departe ați călători pentru a vizita sinele?

Ați cheltui bani pentru această călătorie?

Cât de deschis ești la colapsul erotic?

*

din nou într-un vis, un podium, un subsol, un copil, un centru comercial.

Copilul coboară scările spre subsol.

Câte aspecte ale sinelui sunt elementare?

Citesc o carte și copilul meu devine această Agnes.

Un personaj, un strămoș, un nume de stradă, un mormânt pe care îl vizitez ocazional.

În paginile unui caiet de notițe, ai specula...
asupra meritelor potențiale de a pierde urma problemei sinelui.

Aș vrea să îți fac pe plac

să te țin aici.

"aici", ca un alt loc al sinelui,
speculație sau prăbușire.

Ai aștepta ca un copil să adoarmă în vis?
Agnes, și ea a făcut-o.

Lali Michaeli

Israel

du-te departe

departe cât te lasă depărtările
uite-l acum pe papa al tău
cât este de invizibil
în marea grămadă de morți
și cum sclipește ca steaua nordului
Închide acum ochii
și vezi cum lumina acesta
îți va conduce viața
în lipsa lui

Lavinia Greenlaw

1840 - 1928

Achiziții

Henry Ford s-a lăudat
că nu vor exista mumii egiptene în muzeul său.

Tot ceea ce avem este strict american.

Motoare cu aburi, mașini și arme

ca răspuns la liste de întrebări
ale antropologilor amatori:

Se practică hemoragia, scarificarea sau castrarea?

Căsătoria se face prin capturare, schimb sau cumpărare?

**

Unde au trăit

Frunzele dezordonate se târăsc în jos
Pe malul acela azi,
Unele verzi, altele galbene, altele maro pal;
Cele umede se mișcă și se balansează;
Gazonul alunecos și cald de odinioară e îmbibat
Acolo unde noi râzând stăteam sau ne culcam.

Casa de vară a dispărut,
Lăsând un spațiu plin de buruieni;
Tufișurile care o acopereau odată au crescut
Copaci zvelți se întrepătrund,
Prin ale căror membre zvelte văd prea clar
goliciumea locului.

Și unde erau dealuri albastre,
În care suflau nori de ceață
Și numele foștilor locuitori sunt puține,
Dacă există, oamenii știu,
Căi în loc de o voce care să strige: "Intrați, dragi,"
Timpul strigă: "Treceți dincolo!"

John Ashbery

Lucrul trist

El are un tată leneș în Minnesota.

Sper să nu fii nevoit niciodată să faci asta în viață, cu micile ei nebunii în camere întunecate. Oamenii stau în picioare, un amalgam precis. Familie Rose* e fericită în camping.

Și dacă apa are un gust ciudat, el trebuie să fie destul de tânăr.

Zvonul a venit dintr-un copac.

* Famille rose (franceză pentru "familia roz") este un tip de porțelan chinezesc introdus în secolul al XVIII-lea și definit de smalțul roz supraetajat. Este o clasificare occidentală pentru porțelanul din dinastia Qing, cunoscut în chineză prin diverși termeni: fencai, ruancai, yangcai și falangcai. Se crede că paleta de culori a fost adusă în China în timpul domniei lui Kangxi (1654-1722) de către iezuiții occidentali care lucrau la palat, dar s-a perfecționat abia în epoca Yongzheng, când au fost realizate cele mai frumoase piese, iar ceramica familie rose a atins apogeul excelenței sale tehnice în perioada Qianlong.

INDEX

Escalante	4
Poem	5
amintiri care pier	6
Pentru Dorina	7
Insuportabila nevoie de muzică	8
Mersul cotit	10
Sfaturi soldatului care se înrolează	12
Bătrânul și fotoliul său	14
Qiu point, not G	15
Our present past	17
VALS CU MATILDA	18
Song pentru Fazil Say	18
Roza.....	23
Un erou dus spre moarte.....	24
Alte Traduceri	26
Carlos Soto-Román.....	27
Maja Herman	32
Edgar Lee Masters	33
Erica Ehrenberg.....	35
Cădera imperiului	37

Ayesha Raees	38
Singularitate.....	46
Prietenii mei morți	48
Lauren Russell	49
John Yau	51
John Drury.....	53
Anne Carson.....	54
Robert Louthan.....	58
Maxwell Bodenheim	59
Frances Park	62
Thomas Bolt.....	63
Anne Sexton	64
Luarea măsurii olimpice.....	79
Willyce Kim.....	81
Karl Kirchwey	85
Hannah Ensor.....	88
Lali Michaeli	91
Lavinia Greenlaw.....	92
Unde au trăit.....	93
John Ashbery	94

SAGA Publishing 2023

EBOOK

Editura SAGA